

II. negyedév

1. prédikáció, 2016. április 2.

Három fontos dolog, amely az elveszettek megtalálásához szükséges

„Közelgetnek vala pedig ő hozzá a vámszedők és a bűnösök mind, hogy hallgassák őt. És zúgolódnak a farizeusok és az írástudók, mondván: Ez bűnösöket fogad magához, és velük együtt eszik. Ő pedig ezt a példázatot beszéle nékik, mondván:

Melyik ember az közületek, a kinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt? És ha megtalálta, felveti az ő vállára, örülvén. És haza menvén, egybehívja barátait és szomszédjait, mondván nékik: Örvendeztetek én velem, mert megtaláltam az én juhomat, a mely elveszett vala. Mondom néktek, hogy ily módon nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem kilencvenkilenc igaz emberen, a kinek nincs szüksége megtérésre.

Avagy ha valamely asszonyrak tíz drahmája van, és egy drahmát elveszt, nem gyújt-e gyertyát, és nem sepri-e ki a házat, és nem keresi-e gondosan, mígnem megtalálja? És ha megtalálta, egybehívja az ő asszonybarátait és szomszédjait, mondván: Örüljetek én velem, mert megtaláltam a drahmát, melyet elvesztettem vala! Ezenképpen, mondom néktek, örvendezés van az Isten angyalainak színe előtt egy bűnös ember megtérésén.”

Illusztráció

Hallottam egy hatéves kislányról, aki nyugtalanul szenvedte végig a meglehetősen hosszú szentbeszédet. Az istentisztelet után feltette a kérdést, amit előbb-utóbb más gyerekek is feltesznek a gyülekezetben: „Apuka, mit csinál a prédikátor a hét többi napján?” Az apa így válaszolt: „Fiam, ő nagyon elfoglalt. Gondoskodik az egyházi munkáról, látogatja a betegeket, tanulmányozza a Bibliát... És pihennie is kell. Látod, fiam, kiállni és prédikálni az embereknek nem könnyű!” A kislány elgondolkodott, majd így szólt: „De meghallgatni sem könnyű...”

Igaz, hogy a szentbeszéd meghallgatása nem mindig könnyű, különösen, amikor súlyos üzenetet közölnek velünk. Talán a mai üzenetet is nehéz lesz hallgatni, mivel az elveszettek felkutatásának keresztényi felelősségéről fogok beszélni. Nyugtalan szívvel tanulmányoztam ezeket a bibliaverseket, s minél tovább tanulmányoztam őket, annál jobban megértettem, hogy mi, mint egyház, nem úgy reagálunk az elveszettek iránt, ahogy Krisztus tanított bennünket. Ez talán egy komoly üzenet lesz, de a Bibliában találjuk, és nem az a célja, hogy elítéljen bennünket, hanem hogy megváltoztasson. Néha pedig arra is szükség van, hogy egy kicsit kellemetlenül érezzük magunkat.

Először egy általános áttekintést adok példázatokról.

Az itt olvasott példázatokban valami értékes dolog veszett el. Az elveszett dolgoknak (juh vagy pénz) anyagi értékük van. Senki, még az anyagiakat értékelő vallási vezetők sem vennének félvállról ilyen veszteségeket. Mindent megtennének a megtalálásuk érdekében, és örülnének, ha megtalálnák.

Ha ez érvényes az elveszett dolgokra, akkor nem kellene így lennie ennek az elveszett (lelkileg tévelygő) emberek tekintetében is? Az „elveszett” kifejezés azokra vonatkozik, akik nem keresztények, akik az Isten „otthonán” kívül élnek, de akiket Isten szeretne hazavezetni. Ezt jól érezhetitek a tékozló fiú példázatából, ahol az atya a hazatérő gyermekéről azt mondja, hogy „elveszett, de megtaláltatott” (32. vers).

Világos, hogy a történet a lelki értelemben tévelygő emberekről szól.

Nem kellene-e a tévelygő emberek iránt is ugyanúgy, vagy még jobban reagálnunk, mint az elveszett dolgok iránt? Nem kellene ugyanazt a fáradozást és kitartás befektetnünk a megtalálásukba? Nem kellene-e örülnünk, amikor megtaláljuk őket? Hiszem, hogy az

igeszakasz alapvető üzenete arra emlékezteti a hívő keresztényeket, hogyan is kell viselkedniük az elveszettek iránt? Úgy is magyarázhatjuk ezeket a példázatokot, mint annak szemléltetését, hogyan reagál Isten és keresi az elveszetteket. Az üzenet és a lényeg ugyanaz, mert ha Isten meghatározott módon reagál az elveszettek iránt, akkor világos, hogy a keresztényeknek az Ő példáját kell követniük.

Szeretném veletek áttanulmányozni ezt a 10 verset, egyenként, és közben három dolgot fogok megemlíteni, amit elvárnak tőlünk az elveszettek felkutatása során. Az első, amire szükség van, az abban a környezetben található, amelyről a parabola is szól, a másik két dolog meg magában a hasonlatban található.

„Közelgetnek vala pedig ő hozzá a vámszedők és a bűnösök mind, hogy hallgassák őt. És zúgolódnak a farizeusok és az írástudók, mondván: Ez bűnösöket fogad magához, és velük együtt eszik.”

1. Az első fontos dolog az elveszettek felkutatásához: az együttézés

Jézust körülfojták a vámszedők és a bűnösök. Tévelygők voltak, akik azonban nem menekültek el Jézus elől, hanem inkább futottak Hozzá. Ők nem kerülték, hanyagolták Őt, sem ellenségesen nem viselkedtek irányában. Az első vers azt mondja, azért gyűltek köréje, hogy hallgassák Őt. Miért vágytak Jézus társaságára? Bizonyára nem azért, mert Jézusnak édeskés üzenete volt hozzájuk, amelyet úgy hirdetett, ahogy az „emberek füle viszket”. Bizonyára nem azért, mert Jézus megalkudott a bűnnel, és azt mondta nekik, hogy amit tesznek, az mind elfogadható. Nem azért gyűltek Jézus köré, mert szenzációs mutatóványai voltak, és jeleket meg csodákat tett. Ebben az igeszakaszban a Lukács evangéliuma Jézus tanítására összpontosít, a csodákat viszont alig említi.

Miért keresték az elveszettek Jézust, és miért nem menekültek előle? Hiszem, hogy a válasz: Jézus együttézése miatt. Jézus szerette őket, és a szeretetét együttézéssel gazdagította, nem pedig az ítélkezés lelkületével. A Biblia azt mondja a második versben, hogy magához fogadta őket, és együtt evett velük. Az itt említett görög szó egyik meghatározása, amelyet itt a „fogad” szóval fordítottak, azt jelenti barátként fogadni. Ilyen volt Jézus állásfoglalása azok iránt, akik a bűneikben tévelyegtek. Jézus elfogadta őket; részvételtjes volt, és

elfogadta őket a bűneiktől és hibáiktól függetlenül. A barátjuk, és nem az ellenségük volt. Jézus állásfoglalása vonzotta a tévelygőket. Vajon mi is így foglalunk állást? Ha együtt és egyenként arra törekszünk, hogy embereket találjunk Jézus számára, akkor ugyanilyen szeretetet és elfogadást kell tanúsítanunk irántuk.

Illusztráció

Amikor egy közlekedési balesetet szemléltek, mindig három embercsoportot különböztethettek meg. Mindhárom különféleképpen reagál azok iránt, akikkel a baleset történt. Az első csoport a szemlélődők csoportja, akik figyelik, hogy mi történt, de nem kapcsolódnak be. A másik csoport a rendőrség, akiknek a feladata és felelőssége, hogy megtalálják a baleset okát, meghatározzák a vétkest, és megfelelő figyelmeztetést, büntetést rójanak ki. A harmadik csoport az orvosok csoportja, akikre a szerencsétlenül járt emberek a legjobban várnak. Az orvosok nem törődnek azzal, ki okozta a balesetet, nem tanítgatják őket, nem mutatnak rá a rossz vezetői szokásokra. Egyszerűen segítenek a sérülteken. Bekötözik a sebeket, kimentik a sérülteket, bátorítják őket, hogy tartsanak ki. A három csoport tehát: egyik nem kapcsolódik be, a másik meghatározza ki a bűnös és megbünteti, a harmadik segít a bajba jutottakon. Ti melyik csoporthoz tartoztok?

Amikor a tévelygők és veszendők megmentéséről van szó, nekünk is tartoznunk kell valamelyik csoporthoz. Vagy nem fogunk bekapcsolódni, hanem hagyjuk, hogy mások végezzék a munkát, vagy elítéljük az embereket az értelmetlen viselkedésük miatt ezt mondva: „Ti tehetek róla, hogy ez történt veletek! Ha imaházba jártatok volna, és úgy viselkedtetek volna, ahogy kell, ez nem történt volna meg veletek.” Vagy azokra összepontosítunk, akik bajban vannak. Remélem, hogy a harmadik csoportban leszünk, azok között, akik együttérzést tanúsítanak.

Az egyházak többsége a tévelygők iránt úgy viselkedik, mint a rendőrök, nem mint az orvosok. Ezt tették a farizeusok és a törvénytudók Jézus idejében. Őket jobban érdekelte az ítékezés és a kritika, mint az együttérzés. Sokszor ugyanígy foglalnak állást a modern, konzervatív egyházakban. Joggal nyugtalankodunk az erkölcsi értékek romlása miatt, amely magával hozza a művi vetélést, a homoszexualitást, az erkölcstelen szórakozást, hogy csak néhányat említsünk. Rendben van

az, hogy nyugtalankodunk miattuk, csak arra vigyázzunk, nehogy közben elítéljük és megvessük a tévelygőket. A tévelygők sohasem fognak eljönni, hogy meghallgassák azokat, aki elítélk ők, és bennünket sem fognak meghallgatni, ha így foglalunk állást.

Az első dolog tehát, amelyre a tévelygők felkutatása során szükségünk van: az együttérzés.

Ebben a két példázatban van néhány tanulság. Az örömteljes állásfoglalás ábrázolásával együtt, amellyel a farizeusoknak kellett volna rendelkezniük azok iránt, akik Jézushoz jöttek, még két dologra mutattak rá, amelyekre szükség van a tévelygők megtalálásának folyamatában.

2. A második fontos dolog az elveszettek felkutatásához: az igyekezet

„Ő pedig ezt a példázatot beszélé nekik, mondván: Melyik ember az közületek, a kinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt? És ha megtalálta, felveti az ő vállára, örülvén.”

Illusztráció

Több évvel ezelőtt egy négygyermekes családban ijesztő dolog történt. Egyik reggel, amikor a szülők felébredtek, a legkisebb lányuk, Nicole, nem volt az ágyában. Nem ijedtek meg mindjárt, mert azt gondolták, biztosan átment egy másik ágyba. Amikor azonban egyik ágyban sem találták, egyre jobban pánikba estek. Szívük gyorsabban vert, és hangosan a kislány nevét kiáltozták, de ő nem válaszolt. Abban a pillanatban a kislány iránti szeretetük arra ösztönözte őket, hogy a legtöbb igyekezetet fektessék be a megtalálásába, beleértve a futkározást egyik helyiségből a másikba, és minden kis sarok felkutatását. Senki sem mondta: „Oda se neki, egy gyermeket elveszítettünk, de van még másik három!” Nem! Ez az egy is nagyon fontos volt. Annyira fontos, hogy készek voltak mindent feladni a megtalálása érdekében. Végül megtalálták a kiságya alatt. Édesen aludt, és semmit sem tudott arról, hogy keresték.

A tanulság: igyekezet, törekvés kellett ahhoz, hogy megtalálják a kislányt. Ugyanilyen igyekezettel kell nekünk is keresnünk az elveszetteket. Ebben a két példázatban Jézus kihangsúlyozta az igyekezetet, amely együtt jár a tévelygők felkutatásával. Az elveszett juhról szóló példázatban Jézus elmondta, hogy a pásztor otthagya a kilencvenkilencet, és kereste az elveszettet, amíg meg nem találta. Az elveszett drahmáról szóló példázatban az asszony lámpást gyújtott, kitakarította az egész házat, és figyelmesen kereste az elveszett pénzt, ahogy a 8. vers mondja.

Mindkét esetben nagy igyekezetre volt szükség ahhoz, hogy megtalálják, ami elveszett. A pásztor nem várta, hogy az elveszett juh hazamenjen, s asszony sem várta, hogy a drahma előkerüljön. Keresztényi életünkben és a gyülekezetben, mintha mi néha éppen fordítva tennénk. Hajlamosak vagyunk megvárni, hogy az elveszettek (tévelygők) keressenek bennünket. Inkább passzívak vagyunk, mint aktívak. Várjuk, hogy az emberek Krisztushoz jöjjenek, ahelyett, hogy minden erőfeszítéssel igyekeznénk Krisztushoz vezetni őket. Néha ez együttes hibának is nevezhető. Szeretnénk megmenteni az embereket, de nem keressük őket nagy igyekezettel. Ezen változtatni kell, ha úgy akarjuk keresni az elveszetteket, ahogy Jézus tette. Hogyan alkalmazhatjuk a gyakorlatban ezt az elvet? Mit kell tennünk azért, hogy követhessük Jézus utasításait az igyekezet befektetéséről a tévelygők megtalálásában? Van néhány dolog, amit megtehetünk? Imáink jelentős részét éppen az elveszettekért kell Istenhez intézni. Másodszor, minden igyekezetünkkel az elveszetteket kell keresnünk. Természetesen a gyülekezetnek oda kell figyelnie, hogy helyet adjon a hívőknek a tanítványság szolgálatában. Ennek a hiánya azonban nem lehet kifogás arra, hogy Jézus utasítása szerint keressük a tévelygőket. Harmadszor, az elveszettek megtalálásába igyekezetet fektetni azt is jelenti: megnyitni a bukszánkat és a gyülekezet pénztárát a missziómunka számára. Ezek olyan gyakorlati dolgok, amelyeket meg tudunk tenni a Jézus által felállított elv alkalmazása érdekében. Habár fontos, hogy az egyház és a gyülekezet együttesen is vállalja az elveszettek felkutatásának munkáját, még fontosabb azonban, hogy te és én, egyenként megtegyünk minden tőlünk telhetőt, és beszéljünk Jézusról mindazoknak, akikkel kapcsolatba kerülünk

Eddig tehát két dolgot említettem, amelyek fontosak a tévelygők felkutatásának folyamatában, ahogy azt Jézus tette.

1. Az első fontos dolog az elveszettek felkutatásához: az együttérzés.
2. A második fontos dolog az elveszettek felkutatásához: az igyekezet. Van még egy harmadik, elengedhetetlen dolog, amely ugyancsak ezekbe a példázatokba van belefoglalva.
3. A harmadik fontos dolog az elveszettek felkutatásához: a kitartás
„Melyik ember az közületek, a kinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt?

Avagy ha valamely asszonynak tíz drahmája van, és egy drahmát elveszt, nem gyűjt-e gyertyát, és nem sepri-e ki a házat, és nem keresi-e gondosan, mígnem megtalálja?” (Luk 15,4.,8.)

Mindkét esetben Jézus kihangsúlyozza, hogy a megnevezett személy addig kereste az elveszett dolgot, amíg meg nem találta. Más szavakkal, Jézus rámutat arra, milyen minőségűnek kell lennie a munkának ahhoz, hogy eredménnyel járjon. Végtére is, sem a juhot nem volt könnyű és egyszerű megtalálni a pusztában és a hegyekben, sem a drahmát a zsidó ház rendetlen padlóján.

Így van ez az elveszettek megkeresésével is. Nem könnyű eljutni az emberek szívéhez annyira, hogy el is fogadják Jézust. Az első igyekezetünk Általában nem jár azonnal sikerrel. Néha évekre van szükség, de nem kell csalódnunk, sem feladnunk. Ha a juh és a dragma elég értékes volt ahhoz, hogy kitartóan keressék, akkor a tévelygők és elveszett emberek túl értékesek ahhoz, hogy feladnánk a keresésüket.

Illusztráció

A New York-i sikeres és lenyűgöző fellépése után, a klasszikus zene kiemelkedő csellóművésze, Joe-Joe Mae hazament, lefeküdt aludni, és másnap kimerülten, sietősen ébredt. Taxit hívott, hogy elvitesse magát Manhattan városnegyedébe, s közben a 2,5 millió dollár értékű, 1733-ban kézzel készített, bécsi csellóját a kocsi csomagtartójába tette. Miután megérkezett, kifizette a taxit, de elfelejtette kivenni a csellót a csomagtartóból.

Miután már a taxi elment, Mae rájött, hogy mi történt. Szerencsére kezében volt a számla, amelyen rajta volt a taxi azonosítószáma. Miután

egész nap kereste, estefelé végre megtalálta Queens városnegyedben, egy garázsban, s alig tudta elhinni, hogy a drága cselló még a csomagtartóban volt. Mae nem tudta visszatartani a mosolyt, mialatt elmesélte a dolgot az újságíróknak.

A tanulság: Joe-Joe Mae nem adta fel, hanem kitartott a keresésben, mivel az, amit keresett, túlságosan értékes volt ahhoz, hogy feladja. A lelki tévelygők is túlságosan értékesek ahhoz, hogy feladjuk a keresésüket, még akkor is, ha a fáradozásunk nem jár gyors sikerrel.

A harmadik dolog tehát, amelyre szükségünk van az elveszettek felkutatásához: a kitartás.

Luk 15,5-7., 9-10;

„Melyik ember az közületek, a kinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt? És ha megtalálta, felveti az ő vállára, örülvén. És haza menvén, egybehívja barátait és szomszédjait, mondván nékik: Örvendeztetek én velem, mert megtaláltam az én juhomat, a mely elveszett vala. Mondom néktek, hogy ily módon nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem kilencvenkilenc igaz emberen, a kinek nincs szüksége megtérésre.”

„És ha megtalálta, egybehívja az ő asszonybarátait és szomszédjait, mondván: ÖrüljeteK én velem, mert megtaláltam a drahmát, melyet elvesztettem vala! Ezenképpen, mondom néktek, örvendezés van az Isten angyalainak színe előtt egy bűnös ember megtérésén.”

Befejezés

Jézus idejében a vallási vezetők közömbösek voltak az elveszettek iránt, sőt ellenségesen tekintettek azokra, akik Jézushoz jöttek. Jézus e két példázat segítségével akart rámutatni arra, hogy mennyire tévesen reagálnak, különösen, ha összehasonlítjuk azzal a módszerrel, amellyel sokkal értéktelebb dolgokat kerestek. Jézus aztán kiemelte, hogy az elveszettek a legfontosabbak Isten számára. Annyira fontosak, hogy amikor megtalálják őket, és még ha egyetlen személyről van is szó, az egész menny örül, és ünnepel. Sokkal nagyobb az öröm egyetlen bűnös miatt, aki Jézushoz jön, mint a 99 miatt, aki már ott van, ahol lennie kell, Isten mellett. Ha a tévelygők ennyire fontosak Isten számára, nem

kellene-e, hogy a számunkra is ilyen fontosak legyenek? Nem kellene-e készen lennünk lemondani mindenről, azért, hogy felkutathassuk az elveszetteket. A válaszom igen, s remélem ti is így válaszoltok. Mi a fontos az elveszettek felkutatásának folyamatában? A bibliaszövegekből legalább három dolgot megtanultunk:

1. Az első fontos dolog az elveszettek felkutatásához: az együttérés.
2. A második fontos dolog az elveszettek felkutatásához: az igyekezet.
3. A harmadik fontos dolog az elveszettek felkutatásához: a kitartás.

2. missziós prédikáció, 2016. május 7.

Hogyan lehetek misszionáriusok, anélkül, hogy elhagyjátok a várost?

Lőn pedig, hogy három nap múlva magához hívatá Pál a zsidók között való főembereket. Mikor pedig egybegyűltek, monda nékik: Atyámfiak, férfiak, én jóllehet semmit sem vétkeztem a nép ellen, vagy az ősi szokások ellen, mindazáltal foglyul adattam át Jeruzsálemből a rómaiak kezébe. Kik miután kihallgattak, el akarának engem bocsátani, mivelhogy én bennem semmi halálra méltó véték nincsen. De mivel a zsidók ellene mondtak, kényszerítettem a császárra apellálni, nem mintha az én népem ellen volna valami vádam. Ennekokáért hívattalak tehát titeket, hogy lássalak benneteket és szóljak veletek; mert az Izráelnek reménységéért vétettem körül e lánccal. Azok pedig mondának néki: Mi te felőled sem levelet nem vettünk Júdeából, sem pedig az atyafiak közül ide jőve valaki, nem jelentett, vagy szólott te felőled valami rosszat. Akarnók azért tőled hallani, micsoda értelemben vagy. Mert e felekezet felől tudva van előttünk, hogy mindenütt ellene mondanak. Kitűzvéen tehát néki egy napot, eljövénék hozzá a szállására többen; kiknek nagy bizonyágtétellel szól vala az Istennek országa felől, igyekeztén elhítenni ő velük a Jézus felől való dolgokat, úgy a Mózes törvényéből, mint a prófétákból, reggeltől fogva mind estéig. És némelyek hívének az ő beszédének, mások nem hívének. Mivel pedig nem egyezének meg egymással, eloszlának, miután Pál ez egy szót mondá: Jól szólott a Szent Lélek Ésaías próféta által a mi atyáinknak, mondván: Eredj el a néphez és mondd: Hallván halljátok, és ne értsetek;

és nézvéen nézzetek, és ne lássatok! Mert megkövérédett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallanak, és szemeiket behunyják; hogy szemeikkel ne lássanak, füleikkel ne halljanak, szívével ne értsenek és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. Legyen azért néktek tudotokra, hogy a pogány népeknek küldetett az Istennek ez üdvözítése, és ők meg is hallgatják. És mikor ezeket mondotta, elmenének a zsidók, magok között sokat vetekedve. Marada pedig Pál két egész esztendeig az ő tulajdon bérelt szállásán, és mindazokat befogadja vala, kik ő hozzá menének. Prédikálván az Istennek országát és tanítván az Úr Jézus Krisztus felől való dolgokat teljes bátorsággal, minden tiltás nélkül.” (ApCsel 28,17-31).

Olvasta Mirthy Howell életéről. Ő egy csodálatos, megszentelt keresztény nő, akinek nehéz élete volt, mert a családja nagyon szegény volt. Tíz éves korában kiiratkozott az iskolából, hogy egy fémüzemben dolgozzon, naponta 10 centért. 17 éves volt, amikor férjhez ment. 1940-ben a férje balesetet szenvedett. Ekkor szétesett az otthona. Ismét dolgoznia kellett, hogy eltarthassa három gyermekét.

Sok év után a romló egészsége arra kényszerítette, hogy egy olyan aggok házába költözzön, amely már elég romos volt. Néhány héttel később meghalt a legfiatalabb fia. Ekkor depresszióba esett. Azt mondta: Uram, mit tehetek még érted? Már mindent elvesztettem, ami valaha jelentett valamit a számomra. Most ebben a sötét, romos szobában sínylődök. Már nincs miért élnem. Meg akarok halni. Elegendem van ebből a börtönből. Vigyél haza!”

Isten a lehető legvilágosabban üzent neki: „Még nem fejeztem be veled, Mirthy, írd levelet a raboknak.”

Mirthy írt egy levelet, és elküldte az Atlanta nevű börtönbe. Ezt írta benne: „Kedves fogoly! Én egy idős néni vagyok, de szeretettel gondolok rád, és aggódom érted. Szeretnék a barátod lenni. Ha akarsz levelezni, írd nekem! Minden leveledre válaszolni fogok. Egy keresztény barátnő, Howell néni.”

A levelet átadták a börtön káplánjának. Ő nyolc nevet küldött neki vissza, akiknek levelet írhat. A börtönegyesület pedig adott neki még más neveket. Nemsokára már naponta 40 rabbal levelezett. Egy egész szolgálat fejlődött ki egy asszony révén, aki Amerika-szerte levelezett a rabokkal.

„Azt gondoltam, hogy már befejeztem az életemet. De az elmúlt pár év volt a legjobb az egész életemben. Köszönöm a börtönegyesületnek. Leginkább Jézusnak vagyok hálás ezért a szolgálatért.”

Mirthy Howell nagy misszionárius lett Istenért, úgy, hogy ki sem mozdult a parányi szobájából. Nem fontos, hol laktok, milyen helyzetben vagytok. Isten csodálatos dolgokat tehet életemekben. Amíg dobog a szívetek, Jézus nem fejezte be veletek.

Ezt Pál apostol is megtanulta, ahogy az ApCsel 28-ban látjuk. Megtudjuk, hogy házi-fogságban tartották, olyan gonosztettek miatt, amelyeket el sem követett. Várta, hogy a gonosz Néro császár elé vigyék. Úgy tűnt, hogy befejezte az életét.

Pál feladhatta volna, és mondhatta volna: „Uram, miért tetted ezt velem? A zsidók már ötször megverték, megkövezték, hajótörést szenvedtem, naponta halál révén álltam. Most meg bezártak valami miatt, amit el sem követtem. Elegendem van belőle. Elegendem van a szenvedésből. Ez tényleg az utolsó csepp a pohárban! Ha ilyen a keresztényi élet, akkor feladom.”

De Pál nem mondott ilyesmit. Ehelyett ezt mondta: „Uram, elég nekem a te kegyelmed... Mindenre van erőm a Jézus Krisztusban... Ezt az alkalmat is kihasználom. Azon leszek, hogy még több embert vezessek Krisztushoz.”

Pál nagy misszionárius volt, mert naponta kész volt szolgálni. Bárhol volt is, bármin ment is keresztül. Mindenki, aki Ura és Megváltójaként fogadja el Jézust, elfogadja a misszionáriusi felelősséget. Honnan tudjuk ezt? Miért mondja az ApCsel 1,8-ban, hogy Jézus tanúi leszünk a föld végső határáig?

A keresztények, akik itt összegyűltek, gyakorlati bizonyítékai annak, amit Isten végez az életükben. Néhány hónappal ezelőtt hallottam egy emberről, aki egy motoros-bandához tartozott, de Jézus megváltoztatta az életét. Ez az ember ezt mondta: „Mielőtt megtértem, veszélyes ember voltam. Igaz, hogy most is magammal viszem a fegyveremet, amely töltve van, és tudom is használni.” Benyúlt a bőrkabátja zsebébe, és kivette a Bibliáját. Így szól: „Ez az én kiválasztott fegyverem, mert Jézus Krisztus megváltoztatta az életemet.”

Ez az ember tanúbizonysága, de nem a bűnözésnek, hanem az isteni erőnek, amely az ő életében is munkálkodott. Ti is tanúbizonyságai

vagytok Isten kegyelmének és erejének. Nem kell félnetek attól, hogy erről beszéljétek.

Talán valaki így fontolgtatja: „Megvárom, hogy felfedezzem Isten akaratát az életemben. Bár csak közölné velem valahogy, talán álomban, vagy látomásban, vagy valamilyen ihlet formájában!”

Íme egy ihlet-teljes pillanat az életetekből: Isten akarata az életetekre az ApCsel 1-ben található. Legyetek Jézus tanúi bárhol vagytok is, bármit tesztek is.

Van három dolog, amit meg kell tennetek, ha valóban Isten misszionáriusai akartok lenni.

Először is legyetek elérhetőek: Az ApCsel 28-ban Pál apostol így szól a zsidó vezetőkhez: „Figyeljétek ide, tudnotok kell, hogy a rendelkezésekre állok. Én keresztény ember vagyok. Erről többet is mondhatok, amikor nektek megfelel.”

Mondjuk mi is: „Uram, a rendelkezésedre állok. Használj fel engem, ahogy azt jónak látod. Elmegyek, ahova te akarsz. Megteszem, amire kérsz.”

Álljunk Isten és az emberek rendelkezésére, és legyünk vendégszeretők.

Az ApCsel 28,30-ban azt olvassuk, hogy Pál fogadta mindazokat, akik eljöttek hozzá. Nem voltak előítéletei egyetlen vallás, vagy faj iránt sem. Mindenkit befogadott.

Semmi okunk sincs arra, hogy ne legyünk vendégszeretők otthonunkban. Nem kell felszentelt személynek lennetek ahhoz, hogy példát mutassatok a keresztényi szeretetben. Amikor csak lehet, hívjátok meg otthonotkba a barátaitokat. Tanulmányozhatjátok a Bibliát, és közben kínáljátok meg őket teával meg kaláccsal. Utána megnézhetnek valamilyen műsort.

Az 1Thess 2,8-ban írja: „Mivel így vonzódtunk hozzátok, készek voltunk odaadni nektek nemcsak az Isten evangéliumát, hanem a saját lelkünket is, mert annyira megszerettünk titeket” (Ref. Ford.). Az emberek élete csak ritkán változik meg egyetlen szentbeszédtől. De gyakran megváltozik a keresztények miatt, akik nap mint nap az üzenetben elhangzott igazság szerint élnek. Alkalmatok van arra, hogy ilyen szomszédok legyetek, és hogy Isten nagy misszionáriusaiává váljatok.

Legyetek elérhetők. Legyetek vendégszeretők. Legyetek igeszeretők. Az ApCsel 28,23-ban azt mondja, hogy Pál „reggeltől estig igyekezett őket meggyőzni Jézusról”.

Jó, ha kedvesek, vendégszeretők és együtt érzők tudunk lenni. Ugyanakkor mondanotok is kell valamit. Jézus nevét mindenképpen meg kell említenetek a beszélgetésekben.

Ha ezt akarjátok tenni, akkor első imátok Istenhez ez legyen: „Uram. Rendelkezésére akarok állni az embereknek. Vendégszerető és igeszerető akarok lenni. Segítsél, hogy a feléd irányított életemmel is hirdethessem az örömezenetet. Te még mindig nem fejezted be velem. Azt szeretném, hogy a szereteted hirdetője lehessen itt, ahol élek.”

3. prédikáció, 2016. június 4.

Eredményes evangéliumhirdetés

ApCsel 15,36 – 16.5

„Egynéhány nap múlva pedig monda Pál Barnabásnak: Visszatérve most, látogassuk meg a mi atyánkfiait minden városban, melyben hirdettük az Úrnak igéjét, hogyan vannak. És Barnabás azt tanácsolá, hogy vegyék maguk mellé Jánost, ki Márknak hívatik. Pál azonban azt tartá méltónak, hogy a ki elszakadt tőlük Pamfiliától fogva, és nem ment velük a munkára, ne vegyék maguk mellé azt. Meghasonlás támada azért, úgyszólván elszakadának egymástól, és Barnabás maga mellé véve Márkot, elhajózik Ciprusba; Pál pedig Silást választván maga mellé, elméne, az Isten kegyelmére bízván az atyafiaktól. És eljárá Sziíát és Ciliciát, erősítve a gyülekezeteket. Jutta pedig Derbébe és Lisztrába: És ímé vala ott egy Timótheus nevű tanítvány, egy hívő zsidó asszonynak, de görög atyának fia; Kiről jó bizonyosságot tesznek vala a Lisztrában és Ikóniumban levő atyafiak. Ezt Pál magával akará vinni; és vévén, körülmétélé őt a zsidókért, kik azokon a helyeken valának: mert ismerték mindnyájan az ő atyját, hogy görög volt. És a mint általmentek a városokon, meghagyák nékik, hogy tartsák meg a rendeléseket, melyeket végeztek a Jeruzsálemben levő apostolok és vének. A gyülekezetek azért erősödének a hitben, és gyarapodának számban naponként.”

Ismertek-e valakit, aki nem tud nyugodtan ülni? Neki mindig kell tevékenykednie. Még ülés közben is mocorog. Mozgatja a lábát.

Pál apostol is ilyen volt. Vagy prédikált, vagy bizonyosságot tett, vagy tanított, vagy látogatott. Ülhetett volna nyugodtan az antiókhiai gyülekezetben, de nem ezt tette. Amíg tudott olyan emberekről, akikhez el kellett jutni, „vizketett a talpa”.

A gyülekezetet nem parkolónak tartotta, hanem kilövőállomásnak.

Így kezdődött Pál második missziós útja. Mi pedig megnézzük, mi a lényege az eredményes evangéliumhirdetésnek.

1. Jó szenvedély

Ma így mondanánk: motiváció. Vannak emberek, akik motiválva érzik magukat. Vannak emberek, akik szenvedélyesen szeretik a pénzt, mások a dicsőséget. Pál szenvedélyesen szerette a tévelygők megtalálásának munkáját.

1Kor 9,16 – „Mert ha az evangéliumot hirdetem, azzal nincs mit dicsekednem, mivel kényszer nehezedik rám. Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot!” (Ref. Ford.)

Ezt mondja: Ne veregessetek engem vállon, azért hogy prédikálok, bizonyosságot teszek, hirdetek... Nekem muszáj ezt tennem. Ez egyszerűen a véremben van!

A bizonyosságtevés nem egy lehetőség. A tévelygők megtalálása nem javaslat. Pál apostol számára ez parancs volt. És szenvedélyesen szerette.

A másik korszerű kifejezés rá az entuziazmus (a.m. lendület, lelkesedés) Ez egy görög összetett szó. En és theos szavakból áll, amelyek azt jelentik, hogy isten és -ben (tehát: Istenben). Vagyis nem tévedünk, ha entuziazmussal vagyunk tele. Ez mindenben segít nekünk, hogy egyre jobban csináljuk. A Kol 3,23 „Amit tesztek, jó lélekkel végezzétek úgy, mint az Úrnak, és nem úgy, mint az embereknek”. Soha nem lehettek eléggé lelkesek.

Illusztráció

Egy ember talán még ennél is több lelkesedéssel rendelkezett. Halasüzletet nyitott, és nyitott kirakatban árult. Egyik nap nagyon jól ment neki az üzlet. Majdnem az összes halat eladta. Tulajdonképpen csak egyetlen, kisebb hal maradt a hordóban. Már becsukta a kirakatot, amikor jött egy asszony és így szólt: „Vennék egy nagyobb halat a férjemnek vacsorára.” Az ember belenézett a hordóba, és látta a kis halat. Kivette, és a pultra

tette. „Megfelel önnek?” „Túl kicsi” – mondta az asszony. „Van másik is?” kérdezte. Az eladó fogta a halat, visszadobta a hordóba, majd ismét kipecaázta. Megint megkérdezte ugyanazt. „Még mindig túl kicsinek találok” – válaszolta rá az asszony. Az ember harmadszor is megpróbált túladni a halon. Lelkesen kérdezte az asszonytól: „És ehhez mit szól, asszonyom? Nézze csak!” „Hát mind a három elég kicsi, azt hiszem, mind a hármát megveszem!”

Lelki értelemben sohasem lehetünk eléggé lelkesek. A lelki szenvedély ellentéte a lelki alvás. A Róma 13,1 azt mondja: „Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felserkenjünk; mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint a mikor hívökké lettünk”. Itt Pál apostol a lelki alvásról beszél, és igazat mond. Az egész gyülekezet alszik zajongó emberekkel teli teremben. A mi helységünk lakosságának nagy rész nem ismeri Krisztust, mint személyes Megváltóját. Mi meg elmegyünk mellettük a boltban, a munkahelyen, az utcán, és alszunk. Hat milliárd ember van a bolygón, akiknek nagy többsége lelkileg halott. Van egy kis csoport köztük, mi, akiknek lelkileg élénkeknek kellene lennünk, de valahogy elkábultunk, és emiatt botladozunk a lelki életünkben. Néha véletlenül „rászaladunk” egy bűnösre, és itt-ott néha megtér valaki. De ideje az álomból felserkennünk. Képzeljétek el, mit mindent tehetnénk egy kis szenvedéllyel! Élők! Készek! Éberek! Lelkesek!

Íme néhány aluszékony bibliai elődünk.

***Jónás** – Ő aztán jól bírt aludni. Gondtalanul aludt. Isten megkérte, vigye el az üzenetet a Ninivé gonosz lakócaihoz, Jónás meg egész másfelé indult. Beszállt a hajóba, és gondtalanul elaludt. Nem arról van szó, hogy nem érdekelték őt ezek az emberek. Azt akarta, hogy Isten megbüntesse őket! Haragudhatunk Jónás tette miatt, de hogy állunk mi ezzel? Mi is gondtalanul alszunk? Amikor beszélgetünk a szomszédjainkkal, bármiről, az evangéliumon kívül, ez nem gondtalan alvás? Érdekelnek-e bennünket? Ha látnánk, hogyan ég a házuk, biztosan azonnal vizet vinnénk, vagy kihívnanék a tűzoltókat.

Illusztráció

A katonák csoportja egyszer egy, majdnem hogy reménytelen csatába indult a hajóval. Összegyűltek a káplán köré, és megkérdezték, hisz-e ő a pokolban, a szó szoros értelmében? A segédlelkész egy

liberális ember volt, és nem hitt igazán a pokol létezésében. Vagyis így válaszolt: „Nem, egyáltalán nem hiszek benne... De bátorodjatok, és ne aggódjatok!” Ezt követően a katonák azt mondták neki, hogy adjon felmondást, azért, mert: „Ha nincs pokol, akkor önre sincs szükség, ha pedig van pokol, akkor meg ne vezessen bennünket félre...”

Hiszünk mi valójában Istenben? Hisszük, hogy a Biblia igaz? Igaz, és nincs benne hamisság. Vagy úgy viszonyulunk hozzá, mintha vendéglőben lennénk – válogatjuk a legjobb falatokat. Íme még egy bibliai példa a lelki alvásról.

***Péter, Jakab és János a Gecsemánéban** – A felkészületlenek álmát aludták. Jézus élete legnehezebb lelki csatáját vívta. A sátánnal való szembesülése három évvel korábban a pusztában emellett semmiség volt. Tudta, hogy néhány óra múlva a kereszt várja, amikor szó szerint bűnné lesz. Kísértette őt az, hogy talán nem is kell átesnie rajta, és kérte a három legmegbízhatóbb tanítványát, hogy menjenek vele, és imádkozzanak. „Nem tudom megmagyarázni, hogy is érzem magam, vagy mi is vár rám, mert ti sohasem tudátok megérteni a lelkem fájdalmát... Csak azt tudom, hogy szükségem van rátok és az imáitokra.” Micsoda alkalom! Ilyen alkalma az embernek csak egyszer van az életben – hogy imádkozzanak Isten Fiával, amikor a legnagyobb szüksége van rá. S ők mit tettek? Elaludtak. Mintha fogalmuk sem lett volna arról, hogy mi történik körülöttük. Nem érezték a tényt, hogy amit tesznek, örökre megváltoztatja a történelmet. Elaludtak... Ez a felkészületlenek álma volt. Három évig jártak Jézussal. Minden erre a pillanatra utalt, s most alkalmuk volt arra, hogy részt vegyenek benne. De úgy döntöttek, hogy inkább alszanak. Ismét felháborodhatnánk a hallottakon, de hogy állunk mi ezzel? Nekünk is vannak alkalmaink, de nem használjuk ki őket, mert nem vagyunk rájuk felkészülve. Ám az örökkévalóságról van szó! Nem szabad felkészületleneknek lennünk. A szombatiskolai vezetők, az ifjúsági osztály vezetői, a gyermekekkel foglalkozók úgy dönthetnek, hogy majd kihúzzák valahogy magukat... Legfeljebb úgy tesznek, mintha dolgoznának. Ez a felkészületlenek álma! Az énekeseknek is fel kell készülniük. Mi, keresztyények, meg az élet színpadán vagyunk, és alszunk, nem készültünk fel! Hiszem, hogy Isten műve a legfontosabb munka a világon, és készeknek kell lennünk.

***Sámson** – Hol aludt el Sámson? Delila ölében. Az óvatlanok álmát aludta. Amikor felfedezte ereje forrását, elvesztette a hatalmát, de

ezt nem tudta. A filiszteusok rá támadtak, s ő felugrott, és látni vélte, hogyan futnak el tőle, ahogy korábban is, de a Biblia azt mondja, hogy az Úrnak Lelke nem volt vele. Az óvatlanok álmát aludta. Túlságosan bízott önmagában... és túlságosan kényelmes helyzetben volt. Egyetlen gyülekezet vagy prédikátor se gondolhatja: „Nekünk nem is kell imádkoznunk, az Úr úgyis megáld bennünket. Nem kell meglátogatni, meghívni az embereket – ők majd maguktól is eljönnek. Van elég pénzünk a bankban, nem függünk Istentől.” Ilyet senki se mondana ki hangosan, de gyakran éppen így viselkedünk.

Illusztráció

Mielőtt a Titanic beleütközött a jéghegybe, 5 figyelmeztető üzenetet kapott a jéghegyekről, és mind semmibe vette. A legénység, a kapitánnyal együtt, túl biztosra vette a hajóhoz fűződő bizodalmaikat. Ugyanis mielőtt elindult a kikötőből, az emberek így dicsekedtek: „Még Isten sem tudja elsüllyeszteni!” 35 perccel az 5. figyelmeztetés után már süllyedtek. A történelmi feljegyzések meg azt mondják, hogy a legénység „kriminálisan önelégült volt”.

Az első dolog, amire szükség van az evangelizáláshoz, a szenvedély, és hogy ismerjük a jelenlegi szükségleteket.

2. Helyes elsőégi sorrend

Pál apostol tudta, hogy minek kell elsőséget adni. Tudta, hogy a legfontosabb dolog élvezni az előnyt. Mi a gyülekezetben gyakran mellékvágányra kerülünk. A legfontosabb a lélekmentés, az emberek elveszésének meggátolása. Minden más dolog másodlagos, ehhez a célhoz viszonyítva.

Pál sohasem felejtette el, hogy Krisztus azért született, azért halt meg és azért támadt fel, hogy megmentse azt, ami elveszett. Nem azért jött, hogy Neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja azért, ami előnyt élvez.

Korszerű hasonlat

Élt egyszer egy csoport ember egy tenger veszélyes partszakaszán, ahol gyakran történtek hajótörések. Ezért megszervezték a mentést. Elhatározták, hogy tesznek valamit mindazokért az emberekért, akik hajótörést szenvednek. Felépítettek egy kis mentőállomást, ahonnan

azonnal elindulhatnak a csónakjaikkal, hogy felkutassák a túlélőket. A város a sok megmentett életről lett híres. Egyre több ember csatlakozott a mentőosztaghoz, és ekkor egy nagyobb épületre volt szükség. Felépítettek egy sokkal szebb, nagyobb, díszesebb és felszereltebb épületet. Azonban egyre több szórakozást és kényelmet kínáltak a mentőosztagok tagjainak. Végül az egész egy klubbá alakult. Voltak emberek, akik végül már csak azért jártak oda, hogy szórakozzanak. Éppen akkoriban volt egy hajótörés, amelyből sok embert mentettek ki és szállítottak csónakokkal az épülethez, ahol elsősegélyben részesítették őket. A néhány napig tartó sürgős akció alatt az elegáns mentőállomás vérfoltos és tengerszagú lett. Az ezt követő gyűlésen az emberek összevesztek. Nagy részük úgy vélte, hogy a mentési akciók csak zavarják az ő társadalmi életüket. Akik ezzel nem egyeztek, azoknak kerek-perec kiadták az útjukat, és engedélyt kaptak arra, hogy egy kissé távolabb saját mentőállomást létesítsenek. Az évek folyamán ugyanez az eset többször is megismétlődött, és mára már ezen a partszakaszon egész sor zártkörű klub található, amelyekben már senkit sem érdekelt a mentési akció.

El kell mondani, hogy a városban minden sarkon van egy templom, de tudjátok, nem nehéz szem elől téveszteni az értékek helyes sorrendjét, és ez ellen mi sem kaptunk védőoltást.

Charles Spurgeon ezt írta: „Ha a bűnösöket el kell ítélni, akkor történjen az a testünkön át. Ha el kell veszniük, akkor történjen az úgy, hogy közben a kezünkkel a térdüket átkaroljuk, és marasztaljuk őket. Ha a poklot meg kell tölteni, akkor senki se jusson oda anélkül, hogy ne figyelmeztették volna, vagy ne imádkoztak volna érte.”

3. Helyes bemutatás

ApCsel 16,4-5 – „És amint általmentek a városokon, meghagyák nékik, hogy tartsák meg a rendeléseket, melyeket végeztek a Jeruzsálemben levő apostolok és vének. A gyülekezetek azért erősödének a hitben, és gyarapodának számban naponként.”

Legyen szenvedélyetek a missziós munka, mindig tudjátok, mit kell az első helyre tenni, de a legfontosabb, hogy legyen igazi üzenetetek. Szégyellhetjük magunkat amiatt, hogy bizonyos kultuszokban több a szenvedély és a prioritás, mint nálunk... holott szégyenteljes üzeneteket hirdetnek!

A helyes üzenet a következő: Kegeyelemből tartatunk meg, hit által, Jézus Krisztusnak köszönhetően – se több, se kevesebb (ApCsel 15,11).

A Zsolt 126,5-6 így bátorít bennünket: „Aki könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd. Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jó elő, kévéit emelve”.

Illusztráció: Fanny Crosby, az ismert, vak költőnő sok gyönyörű keresztény verset írt, amelyeket a gyülekezeteinkben is kedvelnek. Idős korában egyszer ellátogatott a New York-i üdvhadsereghez. Ott állt a hontalanok, narkósok és iszákosok előtt, és a következő szavakat intézte hozzájuk: „Van-e itt egy olyan fiatalember, akinek nincs édesanyja?” Egy fiatalember szégyellősen jelentkezett. Elmondta, hogy az édesanyja korán meghalt, amikor ő még egészen fiatal volt. Fanny előre hívta a fiatalembert, erősen magához szorította, és megcsókolta az arcát. Mindez olyan hatással volt a költőnőre, hogy amikor hazament, egy szép költeményt írt, amelyet később megzenésítettek. A szöveg valahogy így hangzik: „Mentsétek meg a veszendőket, gondoskodjatok a haldoklókról, ragadjátok ki őket a bűn és a sír hatalmából, sírjatok a vétkezők felett, emeljétek fel az elesetteket, mondjátok el nekik, hogy Jézus hatalmas Megmentő.

Sok évvel később Ira Senki, ezt az éneket énekelte St. Louisban D. L. Moody előtt. Mielőtt azonban elénekelte, elmesélte a hozzá fűződő történetet. Amikor befejezte, felugrott egy középkorú ember, és így kiáltott: „Én voltam az a fiatalember, engem csókolt arcon Fanny Crosby. Azt a pillanatot sohasem tudtam elfeledni!” Elmondta, hogy ez ösztönözte őt arra, hogy kereszténnyé legyen, és rendbe hozza az életét.

Amikor megfelelő üzenetünk van, és azt szeretettel közöljük, emberek fognak megtérni. Legyen helyes szenvedélyünk – ideje felébrednünk! Tudnunk kell, melyik a helyes elsősségi sorrend – ami első, azt az első helyre kell tennünk! És mutassuk be helyesen az igazi üzenetet!

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya

Felelős: Vlado Havran

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2015

Istentiszteleti használatra